

Աղգէ զգնատոյին
 Պարգիւ մեծ առ իս.
 Ի կէտ երկնաւեմ
 Հաստեալ ի յիշն
 Հայեացք իւր զլեռն
 Ըշնա յայտ առնեն:

Ի Նորայն գիմարս

Ռտանիմ շքսեկ
 Յաւերժիցն ի յայտ
 Սահմանեալ ի լինն ...
 Ո՛հ, անիրաւիմ
 Առ իշն և առ իս,
 Երբեք թե զսիրտ իմ
 Տամ յեղծանելիս:

Ի Պոյիս 21 մարտի 1869.

Հ. ԵՆ. ԼԻՆԻՍԻՒՆԻԶ

Արքեպ. Շիրակայ

Հ Ի Ի Ս Ի Ս Ա Կ

(Պոռչիկեմ)

Ինչո՞ւ անկէ դու հեռութեակ
 Ճանկի եղեպն վայր կը ճեկնս,
 Ինչո՞ւ հեռուէն դու հրապարակ
 Ամպերն ալգպէս ցառկոտ վարես:

Քիչ մը առաջ գիրկնից կամար
 Պատեր թուի ամպ խիտ շղարշով,
 Գոռազ կաշնին կը բարձրանար
 Տառառնելով շանթերուն քով:

Բայց դու յանկարծ առ ստա ելար,
 Որոտալով փուք և մերկն
 Փոթորկալից ամպեր տարար,
 Տապալեցիր զկաշնոյն տանիք:

Թող հուսկ ուրեմն արևն փայլէ
 Զուարթ, աւրախ և միշտ պայծառ,
 Զևիւսն ամպերն թող փայլալէ,
 Եղեպն շարժի թաղ մեղմարար:

ՅՈՎՀ. ՊԱՆԿԱՆ

Լ Ե Ր Ա Ռ Ն Տ Ռ Վ

Երբ որ արաւը սահգգայն շքման ալեաց կը ճըփայ
 Եւ զով՝ կանաչ անտառը հողմու շուռնէն կերբայ,
 Եւ պարտեզին մէջ թաղչի ներքև ստուերին անուշիկ
 Դեռափքըթիմ աւերկն՝ բոսոր սաղարը քաղցրիկ:

Երբ որ սրահեալ հոտաւետ և լինի ցոզով երկնային՝
 Ոսկեղիւնիկ պղուռն դեմ կամ ծիրանի երեկին՝
 Թուփին տակէն կը թռնովէ ինձ զլեռովը իւր քեզոյ
 Արծաթափայլ մի շուշան սեղապուարթ և անոյշ:

Երբ որ առուն սառնորակ խոռոշներու մէջ խաղայ
 Եւ, մութերըս քընդ մէջ ընկըղմելով ակամայ
 Խաղաղ երկրի վըրայսը, առաի կու գայ մոլեգին,
 Կըսկընէ ինձ փռեփռալով որ պատմութիւն թանկագին,
 Այնժամ հոգեղար տաքծապը կը մեղմանայ ու կանցնի,
 Ելանհետման ճակատէն խղճումները մի առ մի,

Երջանկութեան կ'աւաւստմ ես պստ անձուկ աշ-
 (խարհիս,
 Եւ կը տեսնեմ Աստուծուն ի մէջ անբաւ երկընդին:
 ՆՈՅՆ

Պ Ա Տ Ա Ն Ի Հ Ա Ս Ա Կ

Պատանի հասակ, ուրախ ու զըւարթ,
 Քաղցրը օրերին անդարձ յիշատակ.
 Ինչպէս քեզ շողբամ, կորուցի քեզ արդ
 Եւ որք մշնացած, հեծում եմ մեռնի:

Ա՛խ, ո՛րք և փայլը նախկին աշխարհի,
 Ո՛ւր է այն հոգուն վեճ թըռիչքները,
 Ո՛ւր է եռանդըս, աւայդ, քաջարի,
 Ո՛ւր է իմ մաքուր երկնային սերը:

Դու, դարձն հասակ, անհոգ ու զըւարթ,
 Դաւարուն կեանքին փայլուն յիշատակ.
 Ինչպէս քեզ շողբամ, դու, կենացըս զարդ,
 Անամոք օրըսին թառաման վաստակ:

ԿԱՅԵ

28/11 03 Ղարս.

*
 *

Ո՛չ ես չեմ ուզում շքերդ պալատներ,
 Որոնք մէջ մարդիկ պերս, շըռայլ կեանքում
 Ապրում են՝ հանգչում և բիւր անէծքներ
 Իրանց յետեից զերգման տանում:

Եւ ոչ ուզում եմ ոսկի, ազամանդ,
 Բարձր պաշտօններ, մեծ շքեղանք. —
 Դորանք բոլորն էլ ունայն բաներ են,
 Որոնք կորչելու են միշտ, յաւիտեան:

Յուստատի կեանքին, խաւարած օրըսին
 Յոյց տըւէր յուսոյ զէթ թոյլ հառազայթ,
 Որն իր կենսատու, զհիթի ջրամուրդով
 Ինձ կեանք ներշնչէր, կեանք մաքուր, անաղթ . . .

ՆՈՅՆ

4/5 03 Կիեւ.

Ա Ն Ռ Յ Ե Մ Ա Հ

(Փռիլիսոփայի ՈՏԱՆԱԽՈՐՆԵՐԻՆ)

(Մ. Գիշո):

I.

Կաթիլ մը ցողալ տերեւու մը տակ

Ապառաժան էր գիշեր ժամանակ

Եւ երբ լուսացաւ՝ հիւսիս թափանգին

Առանց արեւու լուսափայլ շողին:

« Իցիկ թե միայն լուսոյ տառնդեան

« Տեսնէի շուտով փայլը աննըման

« Եւ տայի հրաժեշտ անգուարթ ստուերին »

Այսպէս փառաւար, հառաչէր կաթիլին:

Եւ անա զղանքն իւր կատարաւեցաւ,

Յուրա ստուերուն տակէն նա աղապարեցաւ.

Եւ երջանկութեան ու արեգակնի

Հրեւանքով աւզին գիմեր իւր հոգին: